

18. Aarg. Nr. 3.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN.

2. Februar 1918.

Erstatningsmidler i den tyske Lokomotivbygning og Jernbanedrift.

Af Otto Bendixen.

De tidligere Gummislanger er blevet befæstiget ved at blive smøget over det ved Koblingen anbragte Slangestykke. Metalslangen har faaet en fastere Forbindelse, idet den bliver skruet paa den tilstedeværende Varmekobling. Varmeslangen bliver fremstillet af Staal. Da den kommer i Berøring med Vand, er den forsynet med en rustsikker Forzinking, med hvilken der gennem flere Aar er gjort de bedste Erfaringer. Den indvendige Slange er ganske særlig beskyttet mod Rust, og den udvendige er asfalteret, ligeledes af Hensyn til Faren for at rutse. En færdig Slange vejer $2\frac{1}{2}$ kg., og er derfor, ligeledes paa Grund af sin glatte Overflade, meget haandterlig. Slangen er, i Modsætning til andre Metalslanger, faldet saaledes sammen, at den ikke kan rulles op; den skal kunne taale et Tryk paa 25 kg. cm^2 . Slangerne er godt isolerede mod Varmeudstraaling og bliver godt beskyttet mod Beskadigelse ved den over Isoleringen særlig anbragte Beskyttelsesslange. For de tyske saavel som for de østrig-ungarske Jernbaner bliver Slangerne leveret med en Længde af 550 mm., en lys Diameter af 30 mm. og en udvendig Diameter af 52 mm. I Modsætning til Gummislangen beholder Me-

talslangen det lyse Maal paa 30 mm. i den indvendige Diameter under alle Omstændigheder, saa at en Formindskelse af Tværsnittet aldrig kan indtræde.

Mtalslanger kan ogsaa for talrige andre Øjemed fordelagtigt finde Anvendelse i Stedet for Gummislanger, f. Eks. til Vanding af Kullene, til Udvaskning af Kedler, for Trykluft og ikke mindst som Erstatning for de dyre Gummi-Gasfyldeslanger.

Ved Anvendelse af Metalslanger maa der tages Hensyn til, at de er skrueformet sammenviklet af et endeløst Metalbaand og faar deres Bøjelighed derigennem, at de enkelte over hinanden liggende Led er forskydelige i Slangens Længdeaksel. Naar nu en saadan Slange i sin Længdeaksel bliver drejelig paa-virket, saa maa den nødvendigvis blive ubrugelig, fordi de enkelte Led derved bliver bragt ud af deres naturlige Stilling og ikke mere tætner. For at forhindre dette, har man forsynet Slangen med en Omfletning af Metaltraad. Derved bliver ikke alene Muligheden for en Opdrejning forhindret, men endvidere opnaaet, at der kan stilles endnu større Krav til Slangen, forinden den gaar itu. Saaledes er det f. Eks. lykkedes at fremstille Slangere til et Driftstryk af indtil 800 Atm. Muligheden for en Opdrejning af Metalslangen er ogsaa heldigt imødegaaet derved, at Baandene af hvilke Metalslangerne fremstilles, bliver faldet godt ind i hinanden. Ved vore Lokomotiver Litra P. er mellem Maskine og Tender anbragt en bøjelig Metalslange, nemlig Na-

kuumbremsens Trykvandsledning. (Se Maskinlærens II. Udg. 11, Fig. 253).

Et andet Problem, hvis Løsning for Tyskerne ikke var mindre paakrævet, end de forskellige „Ersatzbaustoffe“, Erstatningsmaterialer, til Bygning og Vedligeholdelse af Driftsmateriellet, var Fremskaffelsen af en hensigtsmæssig Olie til dettes Smøring.

I Tyskland skete Smøringen af Driftsmateriellet gennem mange Aar ved Hjælp af de mest fra Amerika indførte Mineralolier. Efter Udbruddet af Verdenskrigen fandt den tyske Teknik Midler og Veje for at fremskaffe andre Smøremidler, og i Virkeligheden synes det at være lykkedes at finde en fuldkommen Erstatning. Mineraloliefabriken Rhénania i Düsseldorf har i nogen Tid bragt et nyt Fabrikat paa Markedet, som fortjener Jernbanedirektionernes og de industrielle Værkers største Interesse. Det bliver nu forsøgt af en Række tyske Jernbanedirektioner i Særdeleshed til Vognsmøringen. Forsøgene har haft meget tilfredsstillende Resultater, og det turde ikke være længe, inden Olien bliver almindelig indført til dette Øjemed.

Tjæreolie er et Produkt af tyske Stenkul, den bliver ved Destillation fremstillet efter en meget omhyggeligt prøvet Fremgangsmaade. Produkterne af Kultjærens partielle Destillation er i Hovedsagen Benzol, Toluol, Xylol, den saakaldte lette Olie, svær Olie og Anthrazenolie. Fremstillingen af Tjæreolie stammer først fra den nyere Tid, man udvinder den hovedsagelig af Anthrazenolie ved en særlig Fremgangsmaade. Olien blev først forsøgt i Prøveanstalterne paa nogle tyske Højskoler, og da Prøverne faldt godt ud, blev den af det nævnte Firma gennem længere Forsøg prøvet ved Dampmaskiner, Transmissioner, Elektromotorer og en Forsøgsvognaksel, der blev meget svært belastet. Tjæreolien bliver alt efter Anvendelsesøjemedet leveret i forskellige Sejghedsgrader og er ganske særlig egnet til Smøring af Jernbanevognaksler. Den er i Besiddelse af stor Smørevne og kan anvendes selv ved store Lagertryk. Efter sin mørke Farve er den absolut ikke at anse for mindre værdifuld. Farven svarer til dens Oprindelse og har intet at gøre med dens Anvendelsesevne som Smøre-

middel. Det nye Produkt er billigt og sparsomt i Driften. Overgangen fra Mineralolie til Tjæreolie kræver ingen Omændring af Smøreindretningerne, den kan uden videre anvendes paa Lagerne som den tidligere Mineralolie, og ved omhyggelig Pasning foregaar Overgangen uden Forstyrrelser. Med Anvendelsen af Tjæreolie befordrer man samtidig indirekte Udnyttelsen af de ved Udvindingen af Tjæreolien opstaaede Biprodukter som let Olie, Benzol o. s. v., der for Tyskerne er vigtige som Led i Landets Forsvar.

Da Tjæreolien kan fremstilles af indenlandske Raastoffer, gør den Tyskland uafhængig af Udlandet ved Forsyningen med Smøremidler. Ikke mindst denne Omstændighed hjalp Tyskerne med ganske særlig Tilfredshed før Amerikas Indtræden i Krigen, med Hensikts paa de amerikanske „neutrale Leveringer af Vaaben og Ammunition til Tyskernes Fjender. Men ogsaa i Fredstid vil man bruge Tjæreolien videre paa Grund af dens gode Egenskaber og Billighed. Men i den nuværende Tid er det naturligvis for Tyskerne dobbelt glædeligt, at det med det nye indenlandske Produkt er lykkedes at stille noget lige saa værdifuldt imod de fremmede Olier; det kan fremstilles i tilstrækkelige Mængder, og derved bliver ogsaa, hvad der for Tyskerne naturligvis ikke er uvæsentlig, den indenlandske Kapital i Landet til Styrkelse for Riget.

Som vi nævnte i Indledningen af denne Artikel, fremkommer for den interesserede ganske naturligt det Spørgsmaal, hvorledes Centralmagterne vedblivende paa Trods af stoppede Tilførsler har kunnet opretholde Bygningen og Vedligeholdelsen af Lokomotiver og Vogne. Hvorledes dette dog har kunnet lade sig gøre, har vi i det foregaaende set, og hvad vi her har omtalt, gælder paa samme Maade baade for Tyskland og for Østrig-Ungarn. At de prekære Forhold ikke har bevirket nogen Standsning i Nybestillingerne, skal vi til Slut anføre ved at gengive, hvad det preussiske Underhus Udvalg, der beskæftiger sig med Jernbaneloven, har meddelt for i Aar.

Til Anskaffelse af Driftsmateriel skal anvendes 489,3 Millioner Mark. Der skal bygges 1850 nye Lokomotiver, 5150 Person- og 38,774

Pak- og Godsvogne. Understatssekretæren meddeler, at af Midlerne fra 1913—14 er mange Vognleveringer først blevet udført 1915. Ud-rangeringen af Lokomotiver sker nu sparsom- mere. Prisstigningerne andrager nu ved Ko- komotiver 25 % ved Vognene mere end 40 % og videre Prisstigning er i Begreb med at ind- træde. Riget tilskylder intet for Benyttelsen af Vognparken; gennem Betalingen af Militær- tariffen for alle Transporter er det fritaget for videre Forpligtelser. Man vil nu anskaffe saa mange Vogne som muligt med 20 Tons Bæreevne.

Tjenestemændenes sociale

Niveau

II.

Den faste Stillings Værdi.

Af Assistent ved Statsbanerne N. E. Jensen.

— For Tiden udgør alle fast ansatte Tjene- stemænd et Proletariat, hver inden for sin Klasse.

De øverste Embedsmænds Lønning- ger staar i et skrigende Misforhold til de øko- nomiske Kaar, deres Ligestillede i det private Erhverv nyder. Mellemlasserne, der en Gang hævdede en Stilling svarende til den solide borgerlige selverhvervende Middel- stands, er forlængst slaaede ud af dette Lag og befinder sig i økonomisk Henseende paa de saakaldte „bedrestillede“ Arbejders Ni- veau, og Haandens Arbejdere blandt Tjenestemændene har i Tidens Løb mistet næ- sten alle de Goder, som gjorde den „beskedne men faste“ Stilling attraaværdig frem for den frie Arbejders, hvortil nu kommer den sociale Elendighedens Tilstand, i hvilken Tusinder af Stats- og kommunale Arbejdere frister Til- værelsen.

Disse Sætningers Rigtighed er ofte nok dokumenteret, og Regering, Rigsdag og den offentlige Mening (Pressen) har anerkendt Do- kumentationen.

Et saadant Forhold kan imidlertid ikke ustraffet bestaa i et Samfund. Følgerne: Til- gangens stedse ringere Kvalitet, fra Bund til Top, og et slet virkende Statsmaskineri — dets Konstruktion være sig nok saa fuldendt og

moderne — er alt for farligt. Herom hersker der ogsaa almindelig Enighed, og med Til- slutning fra alle Sider sidder da Lønningskom- missionen for at udarbejde Forslag til ny og bedre Løntariffer for Tjenestemændene.

Inden for Kommissionens Overvejelser ligger ogsaa Spørgsmaalet om Tjeneste- mændenes sociale Plads i Samfun- det og den faste Stillings almindelige Værdi. Dette er, som det bør være, saa vist som Ingeren Lønreform, der alene eller væsentligst indskrænker sig til at give Lønningerne deres oprin- delige Købeværdi tilbage, nu er i Stand til at løse Tjenestemandss- spørgsmaalet.

Tjenestemændene har Krav paa, og Sam- fundet bør ogsaa for sin egen Skyld give dem den sociale Plads i Samfundet, de — alle For- hold taget i Betragtning — rettelig tilkom- mer i Kraft af den Uddannelse, der maa fordres af dem, i Kraft af deres Arbejdes Værdi udmaalt efter Omfanget og Betydning- en af den Virksomhed, de leder, sammen- lignet med tilsvarende Stillinger i det private Erhvervsliv, i Kraft af deres Arbejdes An- svarsfuldhed eller personlige Risikomoment. Tjenestemændene har ikke mere denne Plads.

En Gang var det anderledes.

I Enevældens, i Landsfædrenes Tid var Tjenestemændenes sociale Plads bedre end rimeligt var, i de første Aartier efter den frie Forfatnings Indførelse var den endnu god og rimelig, men da Samfundsklassernes økono- miske Kamp efter Næringsfrihedsloven og med den fortsatte kapitalistiske Samfundsud- vikling efterhaanden tog til, da Erhvervenes Mænd og Arbejderne organiserede sig og der- for gik frem, sakkede de uorganiserede Tje- nestemænd i Tidens Løb langt bag ud, og da de langt om længe fandt sig til Rette under de nye Former, var det — som Følge af den hastig øgede Guldproduktion — stærke og stedse fortsatte Fald i Pengenes Værdi, der kendetegner de sidste Aartier, allerede be- gyndt. Et Forhold, der hidtil har gjort det umuligt for Tjenestemændene at generobre deres tabte naturlige sociale Plads. De maatte indskrænke sig til at sætte Kræfterne ind for at genoprette og opretholde Lønnens Købe-

værdi, et beskedent Maal, som Krigsaarenes Vareknaphed og Pengerigelighed endog hidtil har gjort uopnaeligt.

Selv om et fulkdomment Materiale ikke er tilgængeligt, er det ikke vanskeligt statistisk at vise Tjenestemændenes stærke sociale Tilbagegang.

Ifølge Finansminister Villh. Lassens Udtalelser under Behandlingen af Lønningsloven af 1908 steg Indtægten pr. Indbygger, beregnet efter Nationalindtægten, i Tiden fra 1870 til 1908 fra 214 Kr. til 398 Kr., d. v. s. en Stigning af 90 pCt. Undersøg de givne Tjenestemandslønningslove for det samme Tidsrum, og De vil se, at der ikke findes nogen Tjenestemandsklasse, i hvis Aarsindtægt (de gamle men nu forsvundne Sportler og Naturalydelser iberegnet), der kan paavises en blot halvt saa stor Stigning. For flere Klassers Vedkommende kan der overhovedet ikke paavises nogen som helst Stigning.

Fra 1908—1917 steg den samlede skattepligtige Indkomst fra 662 Mill. Kr. til 1840 Mill. Kr. (I 1914 var den 850 Mill. Kr.), en Stigning pr. Indbygger fra 340 Kr. til 614 Kr. og pr. Skatteyder fra 1966 Kr. til 3204 Kr. Tjenestemændenes Indkomster er i samme Tidsrum forøget med — Dyrtidstillæget, 600 Kr. for gifte, hvilket udregnet efter et Gennemsnitstal af 4 Personer pr. Familie giver en Stigning pr. Hoved af ca. 150 Kr.

I 1909—10 udgjorde den beregnede Indkomst under Skattegrænsen ca. 40 pCt. af Indkomsten over Skattegrænsen. Forøger man herefter, for at være paa den sikre Side, den skattepligtige Indkomst for 1917 (1840 Mill. Kr.) med 25 pCt., faar man en Nationalindtægt for dette Aar paa ca. 2300 Mill. Kr. eller ca. 770 Kr. pr. Indbygger i 1917 mod 398 Kr. i 1908, altsaa en Stigning i disse ti Aar paa ca. 95 Procent for Befolkningen som Helhed, men i samme Tidsrum er Tjenestemændenes Indtægt regnet efter en skønsmæssig Gennemsnitsindtægt af 1600 Kr. pr. Tjenestemandsfamilie à 4 Personer, eller 400 Kr. pro Persona, kun som ovenfor nævnt steget med 150 Kr. til 550 Kr. pro Persona, eller med kun ca. 27 pCt. mod de 95 pCt. Stigning for Befolkningen som Helhed.

Disse Tal — lad dem end for enkeltes Vedkommende være skønsmæssige, i det store og hele er de rigtige nok — godtgør den Kendsgerning, at Tjenestemandstanden saa langt fra at deltage i den almene Højnelse af Levefoden tværtimod i disse Aar yderligere er sunkne ned paa et lavere socialt Niveau.

Imod en saadan Udvikling maa en stor Samfundsklasse, der er sig sit Arbejdes samfundsnyttige Værdi bevidst, naturligvis reagere kraftigt.

Reformer, der blot standser denne Klasses sociale Kædegang, er utilstrækkelige. Tjenestemændene maa atter indsættes paa deres naturlige sociale Plads. Før vil Tjenestemandsspørgsmaalet ikke kunne udgaa af den politiske Dagsorden.

M. E. Jensen.

(Forts.)

Vort Kontingent.

Da vi paa sidste Delegeretmøde vedtog at forhøje Kontingentet til 1 Kr. maanedlig, var det kun med den daglige Administrations Tarv for Øje. Vi kunde se, at den stadige Stigning af alle mulige Varer maatte føre med sig, at vi ikke i Længden kunde administrere med det hidtidige Kontingent, og saa var der kun én Ting at gøre, nemlig at sætte det op. Kontingentforhøjelsen er ogsaa mødt med god Forstaaelse hos alle vore Medlemmer. Den er gennemført uden Mislyd af nogen Art. Jeg vil nu her bede Medlemmerne om at møde en ny Forhøjelse med lige saa stor Forstaaelse. Egentlig er det ikke Forhøjelse af Kontingentet, der er Tale om; men kun om en forøget Indbetaling til Hovedkassen saaledes, at vi altid kan være i Stand til at klare vore Forpligtelser, overfor de Foreninger, vi staar i Forbund med, saavel som det ogsaa er nødvendigt for os at faa vor Kassebeholdning saaledes i Orden, at vi under en eventuel Lønkampagne er i Besiddelse af det fornødne Rygstød.

Jeg vil først erindre om, at vi er i Forbund med Privatbanernes Lokomotivpersonale, med Sveriges og Norges Lokmænd. Af disse har vore Privatbaners og Norges Statsbaners Personale været i Lønkonflikt, denne

Gang uden at pekuniær Støtte blev krævet; dog var Konflikten i Norge af en saadan Art, at vi maatte forberede os til at kunne møde Forbundets eventuelle Krav til os. Medlemmerne vil huske, at dette fandt Sted gennem Opkrævning af Ekstrakontingent.

I Efteraaret var vi selv inde i eller paa Randen af en stor Konflikt, hvorfor denne Konflikt blev bilagt uden Kamp, skal jeg ikke her komme nærmere ind paa.

Saa meget skal imidlertid siges, at dersom Forholdene udvikler sig derhen, at det bliver nødvendigt for os at gøre Strejke, saa er det nødvendigt at have noget i Ryggen.

En velfyldt Pengekasse er ikke det vigtigste for at vinde en Lønkamp. Det vigtigste er Medlemmernes faste Villie til at føre en saadan igennem, men det kan ikke nægtes, at den enkeltes Sikkerhed er større, naar han føler, at der er noget solidt at støtte sig til, noget rent haandgribeligt foruden Kammeratskabet. Ja, jeg kan tilføje, uden at Pengekassen er i Orden, kan en Lønkamp vanskelig føres igennem.

Medens Spørgsmaalet Strejke ret naturligt opstaar, naar Talen er om Arbejdernes Organisationer, saa er det maaske mindre sandsynligt, at Tjenestemændene nogensinde vil blive tvungne til det samme. Jeg indrømmer, at Sandsynligheden er mindre, og jeg haaber ikke selv at opleve en saadan; men det kan heller ikke nægtes, at Muligheden er der. Den Dag da vi ikke har andet tilbage, for at faa nogenlunde taalelige økonomiske Tilstande, den Dag vil vi dog nødig være saadan stillede, at vi ikke havde Kræfter nok til at tage Kampen op, i en saadan Situation maatte vi jo saa lade os nøje med „hvad Herren vilde give“.

Ser vi paa Lønningerne ude i det private Erhverv, saa vil man se, at der gennemsnitlige Aarsfortjeneste nu er over vor. Denne Tilstand kan ikke vedvare. Vi maa før eller senere ud af den, om dette skal lykkes, maa vi tage fat; men saa endda beror det paa, om vi til den Tid føler os stærke nok, til at overvinde den Modstand, vi vil møde. At vi er stærke nok, er ikke tilstrækkeligt, dersom ikke enhver er gennemsyret af denne Bevidsthed. Men lad os nu antage, at vi kan

gennemføre alle vore Krav, saa vil Medlemmerne sige, hvad skal vi saa med Kassebeholdning. Det er netop denne Betragtning, Hovedbestyrelsen vil imødegaa ved det Forslag om Kontingentforhøjelse, som vil blive stillet til næste Delegeretmøde. Dette Forslag vil nemlig gaa ud paa, at der foruden det nuværende Kontingent betales 1 Kr. maanedlig, der tilfalder Reservefonden, eller, om man vil foretrække det, en særlig Kampfond. Dette Beløb maa kun anvendes til Lønkampe, og føres Aar efter Aar paa hvert enkelt Medlems Konto. Bliver nu enten vi selv eller en af vore Forbundsfæller indviklede i en Strejke, saa udredes de eventuelle Bidrag af denne Fond, saaledes at der tages lige meget hos hvert enkelt Medlem. Dersom, hvad vi jo haaber, vi helt bliver forskaandede for Strejker, saa er vi altsaa inde i den Situation, hvor vi har samlet en Kassebeholdning, uden at der har været Brug for den, og saa kunde Medlemmerne paastaa, denne Udgift kunde været sparet. Men saaledes som vi efter det skitserede Forslag har administreret Beløbet, kan vi til enhver Tid se, hvormeget hver enkelt har indbetalt, og kan altsaa udbetale ham hans Konto, naar han forlader Tjenesten. Dersom Medlemmerne kan tiltræde denne Tanke, saa kan vi forøge vor Beholdning med ca. 20,000 Kr. aarlig; og dersom vi undgaar Strejker, vil Medlemmerne ikke miste noget, thi de vil i saa Tilfælde faa det fulde Beløb udbetalt ved Udtrædelsen af Tjenesten.

M. Mortensen.

En Udnævnelse.

Den 1. Januar 1918 udnævnedes Maskinarbejder H. M. J. Cøhr til Lokomotivformand i Fredericia. Ved denne Udnævnelse er ogsaa den nuværende Generaldirektør slaaet ind paa den af tidligere Maskinchef Busse anviste Vej at gaa udenom de ældre veltjente Lokomotivførere og i Stedet for udnævne en af Maskinarbejderne fra Værkstedet. Denne Udnævnelse vil af Lokomotivpersonalet føles som en stor Tilslidesættelse. Vi maa atter spørge, hvorfor søger Generaldirektionen ikke Lederne blandt de af Personalet, som har

den fornødne Uddannelse. Vi vil ikke paa-
staa, at Maskinarbejder Cohr ikke er uddan-
net som Haandværker, har er maaske end-
ogsaa særdeles dygtig og maaske en meget
elskværdig Mand. Vi ved det ikke, men hvad
vi ved er dette, at han ikke er Lokomotiv-
mand og altsaa ikke har den ringeste Kend-
skab til den praktiske Tjeneste som Lokomo-
tivmand. Ganske vist er han ikke ene om
det. Der er mange, ja vel langt de fleste
af vore Lokomotivformænd, mangler den for-
nødne Kendskab til den Virksomhed, de er
satte som Ledere for. Systemet er Busses.
Under ham dyrkedes det rationelt. Under Di-
rektør Floor var det til hvilken Side hver anden
Gang. Og nu skal vi formødentlig fortsætte;
morsomt er det ikke for Lokomotivførerne,
og vi haaber derfor vor Organisation vil tage
dette Spørgsmaal op til Behandling. Vi ved
meget vel, at Organisationen har arbejdet for
denne Sags Løsning gennem mange Aar; men
er stadig stødt paa Modstand. Hvor under-
ligt det lyder, har den Side af Ledelsen, som
interesserer sig for Maskinarbejderne, hidtil
formaaet at sætte sin Villie igennem. Ja, vi
kan endog erindre, at Generaldirektør Ambt
lod „sin“ Minister Høgsbro svare os. „at man
maatte anse Maskinarbejderne for at være
bedre uddannede til disse Pladser.

Maskindirektør Floor havde, da han til-
traadte som Direktør en helt anden Opfat-
telse, i hvert Fald udtalte han da til vor tid-
ligere Redaktør, at han ved disse Besættelser
ville holde sig til Lokomotivførerne.

Nu ser vi altsaa, at Maskinchef Floor
drejer ind i, eller er det Generaldirektør An-
dersen-Alstrup, der nu vil følge Busses Spor.
Vi ved det ikke; men vi ved derimod, at Lo-
komotivmanden er Maskinarbejder, at han har
arbejdet paa Statsbanernes Værksteder, at han
altsaa indtil den Dag, da han blev ansat som
Lokomotivfyrbøder, havde akkurat samme
Uddannelse som den Maskinarbejder, der paa
dette Tidspunkt fortsatte inde paa Værkstedet.
Dersom man nu skal tro Generaldirektør
Ambts Svar til Minister Høgsbro, saa maa
man gaa ud fra, at dette, at en Maskinarbejder
som i et givet Øjeblik er fuldt uddannet til
Pladsen som Lokomotivformand, mister den-

ne Kvalifikation ved at fortsætte Uddannel-
sen i den praktiske Lokomotivtjeneste. Be-
tragningen er ikke aabenbar logisk; men no-
gen anden findes ikke.

Lokomotivpersonalet føler sig ved den
Udnævnelse tilsidesatte. Der er her Tale om
den Mand, som skal være vedkommende De-
pots Personales nærmeste Foresatte, altsaa
en Mand af hvem det forudsættes, at han
kender vor Tjeneste fra først til sidst, at han
kan føle som en Lokomotivmand, at han kan
sætte sig ind i alle de Vanskeligheder, der
møder Lokomotivmanden under Udførelsen
af hans Tjeneste.

Han maa desuden, dersom han skal være
Administrationens Repræsentant, af andet end
Navn, kunne skønne over Aarsagen til for-
skellige Uheld eller Forsinkelser foranlediget
ved Maskinnedbrud eller daarligt Brændsel m.
m. Lokomotivpersonalet ved af Erfaring, at
disse Egenskaber savner, naturligvis, enhver
af vore Foresatte, som ikke er praktisk ud-
dannede Lokomotivmænd. At Maskiningeniø-
rerne ikke er bedre faren, naar det gælder
Bedømmelsen af Lokomotivførernes Virk-
somhed, synes vi kun tjener til at forværre
Forholdet, tværtimod skulde man synes, at
det var endog særdeles heldigt, om der blandt
Lederne i Maskinafdelingen fandtes Folk,
som i givet Tilfælde kunde give enkelte af
Personalet den fornødne Undervisning.

Lønningssagen.

Den 23. December f. A. indsendte Told- og Trafik-
etaternes Centralorganisationer følgende Skrivelse til
Regeringen.

„De hidtil vedtagne Love om Dyrtidstillæg til
Statstjenestemænd bærer i deres Anlæg og Form Præg
af rent midlertidige Foranstaltninger, der tager Sigte
paa partielt at bringe Tjenestemændene over Van-
skeligheder, som de usædvanlige Prisforhold maatte
medføre for Personer, hvis Indtægter stod stille, me-
dens Dyrtiden skred frem. I Tilmaalingen af Tillæg
er der ganske vist sket betydelige Forbedringer baade
med Hensyn til Størrelsen af Beløbene og Kredsen af
Tjenestemænd, der faar Del deri, og Bevillingerne,
som Rigsdagen har ydet hertil, er vokset meget stærkt,
men desuagtet er Tilmaaling og Fordeling noget af en

grov Gennemsnitsordning, der kun kan forsvares, naar dens Anvendelse er stærkt tidsbegrænset.

De ydre Forhold, som har skabt Prisstigningen og affødt de nævnte Foranstaltninger, vil sikkert endnu længe influere paa Tjenestemændenes økonomiske Forhold. Vi formoder derfor, at Regering og Rigsdag atter vil komme til at beskæftige sig med herhen hørende Forhold, og mener derfor i Tide at maatte fremholde overfor Regeringen, at Tjenestemændene ikke føler sig tilfredsstillende ved en uændret Fortsættelse af den Lovgivnings-Politik, som har faaet sit Udtryk i de hidtidige Love.

Gennem Andragender, og ved paafølgende personlige Henvendelser fra Organisationernes Bestyrelser har man søgt at gøre de Mangler, der klæber ved den nugældende Lovgivning, indlysende for Regeringen og Rigsdagen, og vi tror, at der ogsaa hersker fuld Forstaaelse af og Sympati med vore Ønsker, men at den nuværende Lovgivningsform har gjort det umuligt at imødekomme dem. Imidlertid er det magtpaaliggende, — og jo længere Dyrtiden vokser og trækker ud, desto mere paakrævet bliver det —, at Uligheder og Tilfældigheder fjernes, thi ellers opstaar det Misforhold, at den stigende Statsudgift ikke medfører en tilsvarende Følelse af retfærdig Behandling. Vi nærer derfor det bestemte Ønske, at Dyrtidstillægs-Lovgivningen afløses af en Lønningslov. For at fremme en Lønningsrevision har Regeringen fornylig nedsat en Kommission, paa hvis forberedende Arbejde en Lønningslov tænkes bygget. Organisationerne føler sig forvissede om, at Regeringen vil søge Kommissionens Arbejde fremmet og derefter, saa hurtigt Overvejelserne kan tilendebringes, fremlægge Forslag til en Lønningslov. Men det er af Vigtighed for Organisationerne at faa Klarhed over, om et saadant Lønningsforslag kan fremkomme til Afløsning af den nugældende Dyrtidstillægslov, og Organisationerne tillader sig derfor at rette den Forespørgsel, om Regeringen mener, at der er Udsigt til et Lønningslovsforslags Fremsættelse inden 1. Januar 1919.

For saa vidt Regeringens Opfattelse skulde være den, at der ikke foreligger Udsigt hertil, skal Organisationerne tillade sig at bemærke, at man i saa Fald finder Anledning til at anmode Regeringen om at være virksom for en midlertidig Revisions Gennemførelse, der kan gælde indtil der fremkommer en endelig Lønningslov paa Grundlag af Kommissionens Arbejde.

I foranstaaende har Organisationerne fremhævet, at Dyrtidstillægslovgivningen er utilfredsstillende. Vi skal her yderligere tilføje, at foruden den indre Ulighed Dyrtidstillægs-Lovgivningen medfører, har den paa Grund af dens Midlertidighed heller ikke taget i Betragtning, at der forud for Krigsdyrtiden gik en almindelig Prisstigning. Allerede før Krigen var Lønningsloven forældet. Hertil har Dyrtidstillægslovene ikke taget Hensyn, — ialt Fald ikke for de 4 Civiletaters Vedkommende —, men Tilmaalingen er alene sket efter en Vurdering af den økonomiske Trang, som Krigsdyrtiden foranledigede. Naar vi siger, at

der for de 4 Civiletaters Vedkommende ikke er taget Hensyn hertil, vil vi herved understrege, at der findes en Forskel i Behandlingen af Statstjenestemændenes Lønningsforhold, idet adskillige Grupper af Tjenestemænd, saavel lønede i Følge Lov som ved administrative Lønningsregulativer, har faaet en Revision, der ikke blot ligger langt senere end Tidspunktet for Lønningsloven af 1908, men ogsaa indeholder en Regulering med Hensyntagen til den almindelige Levofods Fremgang og Fordyrelse. At dette er sket, finder Organisationerne for de 4 Civiletater kun stemmende med, hvad Retfærdighed og Billighed kræver, men vi maa paa samme Tid kunne kræve, at et lignende Hensyn vises i Almindelighed, saaledes at vore Medlemmer, paa samme Maade som andre, opnaar Skadesløsholdelse ogsaa for den Prisstigning, som ligger forud for Krigsdyrtiden. Som det nu er, ligger der et aabenbart Misforhold i, at vi maa nøjes med Dyrtidstillæg alene, medens andre har faaet baade Revision af Lønninger og fuldt Dyrtidstillæg.

Organisationerne indenfor de 4 Civiletater mener derfor, at deres Lønninger bør reguleres, og at den yderligere Dyrtids Tryk kompenseres ved særlig Dyrtidslovgivning, der fastsætter Tillæg i Lighed med, hvad der er sket hidtil. Hermed vil de 4 Etaters Tjenestemænd kun opnaa at komme i Linie med de Grupper, som med fuld Føje har nydt Fordelen af baade Revision og Dyrtidstillæg.

Uden nøjere at formulere et Andragende i denne Retning skal Organisationerne tillade sig at anmode om, at den her fremsatte Begæring maa blive optaget til Overvejelse, og for saa vidt Regeringen mener, at der ikke er Udsigt til endeligt Revisionsforslags Fremlæggelse til Januar 1919, skal man tillade sig at andrage om, at det her berørte Forhold snarest belejligt gøres til Genstand for en mundtlig Forhandling mellem Regeringen og Organisationernes Repræsentanter.

Paa Centralorganisationernes Vegne:

H a l l a n d.

C h a r l e s P e t e r s o n.

Herpaa indløb følgende Svarskrivelse fra Konsejlspræsidiets, dateret 29. December 1917:

„At man ved Skrivelse af D. D. har tilstillet Lønningskommissionen af 1917 det fra Centralorganisationen modtagne Andragende af 23. d. M., det undlader man ikke tjenstligt at meddele Centralorganisationen.

P. K. V.

D a h l.

Foranlediget heraf afsendtes den 14. Januar følgende Skrivelse til Lønningskommissionen af 1917:

„Under 23. f. M. stillede undertegnede Centralorganisationer Regeringen et Andragende angaaende Fremme af en Lønrevision. Den 29. s. M. meddelte

Konsejlspræsidiets, at dette Andragende var oversendt Lønningskommissionen. Da det er af Vigtighed for Organisationerne at faa Klarhed over, hvornaar Regeringen mener at kunne fremlægge et Forslag, og da Organisationerne har udbedt sig en mundtlig Forhandling herom, tillader man sig at anmode den højtærede Kommission om snarest belejligh at udtale sig om Sagen.

Told- og Trafiketaternes Centralorganisation:

For Embedsklasserne:

H a l l a n d.

For Funktionærerne

B ø d s k o v. "

samt underrettet Konsejlspræsidiets under samme Dato om denne Skrivelses Afsendelse til Lønningskommissionen.

Vi tror dog ikke at Medlemmerne skal vente en midlertidig Lov, dersom Kommissionen allerede indeværende Aar eller i Begyndelsen af næste, vil afgive en Betænkning, saa er det klart, man ikke først vil beskæftige sig med en midlertidig Lov.

Protokol

over Forhandling mellem Generaldirektoratet for Statsbanerne og Dansk Lokomotivmands Forening om Ansættelse af en Lokomotivfører som Depotforstander ved forskellige Rangerdepoter.

Onsdag den 31. Oktober 1917, Kl. 2½ Em. mødte Repræsentanter for ovennævnte Organisation efter Tilsigelse til Forhandling paa Generaldirektørens Kontor.

Tilstede var:

For Generaldirektoratet: Generaldirektør Andersen-Alstrup, Generalsekretær Fr. Petersen, Chefen for Maskinafdelingen A. Fløor og fg. Fuldmægtig Garde.

For Dansk Lokomotivmands Forening: Lokomotivførerne Chr. Christensen, M. Mortensen og C. M. Christensen (Protokolfører). Lokomotivførerne Rich. Lillie og L. Rasmussen. Forhandlingen førtes i Henhold til en fra Dansk Lokomotivmands Forening til Generaldirektoratet fremsendt Skrivelse af 29. Maj 1917.

Generaldirektøren indledede Mødet med et Velkommen og udtalte, at Anledningen til Forhandlingsmødets Afholdelse var den af Foreningen indsendte Skrivelse af 29. Maj 1917. Der er ikke af Foreningen forlangt Forhandling om Spørgsmaalet, men mente, at der var Grund til at tale om dette. Det særlige i Skrivelsen fremdragne Forhold i Odense er vist bragt i Orden. Om Forholdet i Almindelighed

kunde Generaldirektøren sige, at man ikke havde noget at indvende mod de af Foreningen anførte Grunde for Ansættelse af en Lokomotivfører som Forstander paa Rangerdepoter, men mulig var nogle Depoter saa smaa, at det ikke var nødvendigt at gaa til saadan Ansættelse.

Maskinchefen oplyste i Anledning af Generaldirektørens Bemærkning om smaa Depoter, at selv om der kun var faa Lokomotivmænd paa disse, saa var der tillige Depotarbejdere, for hvem Depotforstanderne skulde være Foresat.

Generaldirektøren: Vi vil gerne forbeholde disse Pladser for Lokomotivførere eller Lokomotivfyrbødere, der paa Grund af Svagelighed eller af andre lignende Aarsager ikke egner sig til Liniekørsel. Gik ud fra, at Personalet var enig heri.

Lillie omtalte, hvorlænge denne Sag havde staaet paa, og oplæste Skrivelser og Svar fra Direktøren for Maskinafdelingen, hvoraf det fremgik, at Depotforstanderpladserne under visse Forudsætninger fremtidig vilde blive besat med Lokomotivførere. Foranledning til den sidste Skrivelses Indsendelse var den i denne omtalte Lokomotivfyrbøder Madsen; den egentlige Anledning var en Samtale med Generalsekretæren om paagældende forbigaaede Lokomotivfyrbøder. Havde ment, at netop i et saadant Tilfælde var der Grund til at udnævne denne svagelige Lokomotivfyrbøder til Fører paa det Rangerdepot, hvor han gjorde Tjeneste, og fordi han ikke kunde taale Kørsel paa Strækningen.

Generaldirektøren havde den Opfattelse, at den indsendte Skrivelse kun benyttede Lokomotivfyrbøder Madsen som Illustration til de i Skrivelsen omtalte Grunde for at ansætte svagelige Lokomotivførere, og vilde iøvrigt gaa ud fra, at hvis der ikke var svagelige Lokomotivførere, der ønskede disse Pladser, man da ansatte svagelige Lokomotivfyrbødere, der stod for Tur til Forfremmelse. Vilde anse det som rimeligt, at man opslugt disse Pladser vakant.

Lillie mente, at denne Sags Løsning kunde faa Indflydelse paa den Sag, Foreningen fornylig har rejst om Rangermaskinens Betjening og Bemanding. Han nærede derfor nogen Betænkelighed ved i Øjeblikket at gaa med til dette Spørgsmaals Løsning, forinden forannævnte store Sag var løst.

Generaldirektøren: Af Hensyn til Statsbanerne behøver ingen Løsning at finde Sted nu; kunde iøvrigt ikke se, at der var noget til Hinder for denne Sags Løsning, uafhængig af den anden meget større Sag.

Hertil bemærkede Lillie, at han var af den Opfattelse, at denne Sag alligevel kunde faa Indflydelse paa den anden Sags Løsning. Vi har ansøgt derom ud fra den Opfattelse, at de Mennesker, som udførte denne Tjeneste, ogsaa burde have noget for deres Arbejde. Man havde for lang Tid siden søgt om et Bestillingstillæg, men var, da Spørgsmaalet ikke kunde løses ad den Vej, gaaet over til at fremsætte Ønsket om Ansættelse af Lokomotivførere paa

disse Pladser. Syntes imidlertid, at vi nu godt kunde vente til den nævnte store Sags Løsning kom for.

Hertil ytrede Generaldirektøren, at hvis det var Tillældet, kunde Foreningen jo fremsætte en Anmodning om, at Sagen maa blive stillet i Bero.

Lillie omtalte atter det Svar, Foreningen har faaet fra Maskinchefen, der tilsiger os en Løsning af Sagen. Hans Betæneligheder var dikteret af, at man nu ønskede Forhandling paa Spørgsmaalet om at ansætte Lokomotivførere som Depotforstandere med den Virkning, at han skal være Overordnet for det øvrige Personale paa Depotet, og at man derfor senere vilde benytte sig heraf til at gennemføre en Mellemstilling som Rangerfører.

Generaldirektøren bemærkede hertil, at man godt kunde henlægge Sagen indtil videre og tage Spørgsmaalet om Rangerfører Madsen op til særskilt Overvejelse. Der var imidlertid fra Generaldirektorets Side slet ikke endnu taget nogen Stilling til det af Lillie fremdragne Spørgsmaal.

Mortensen syntes, det var beklageligt, om vi skulde udskyde denne Sags Løsning, men mente iøvrigt, at de af Lillie anførte Betæneligheder havde sin Berettigelse. Vilde dog efter Generaldirektørens Udtalelser mene, at der intet var til Hinder for at gennemføre Sagen.

Generaldirektøren: Denne Sags Løsning vil ikke faa Indflydelse paa Generaldirektorets Stilling overfor Løsningen af det andet Spørgsmaal.

Lillie var for sit Vedkommende overtydet om Generaldirektørens Vælling og havde fuld Tillid til Generaldirektøren. For en Maaned Tid siden talte jeg med Generaldirektøren om de vakante Pladser og henpegede da paa Rangerpladserne, men den Gang mente Generaldirektøren ikke at kunne gaa med til at besætte disse Pladser med Lokomotivførere. Var nu af den Opfattelse, efter Generaldirektørens Udtalelser, at der ingen Grund var til at stille Sagen i Bero, idet han nu ikke længere befrygtede eventuelle Konsekvenser af Spørgsmaalets Løsning.

Generaldirektøren udtalte da, at man nu var enige i at løse Spørgsmaalet ved at ansætte Lokomotivførere som Depotforstandere ved Rangerdepoterne, og at man fortrinsvis besatte disse Pladser med Lokomotivførere eller Lokomotivfyrbødere, der paa Grund af Svagelighed eller af andre lignende Aarsager var uskikkede til Liniekørsel.

Personalets Repræsentanter gav sin Tilslutning hertil.

Hermed sluttede Forhandlingerne.

P. F. V.

(Sig.) Andersen Alstrup.

C. M. Christensen.

Støt vor Organisation i Ord og Gerning

Til Medlemslisten.

Overført fra D. S. & M. F.

Aspirant Chr. Hansen, Fredericia.

Aspirant A. Henriksen, Gb.

Lokfyrb. A. V. Nielsen, Gb.

Godt økonomisk Nyt!

Klingry Sæbespaaner.

Den mest økonomisk og let teste Maade at bruge Husholdningssæbe paa. Faas overalt.

Bekendtgørelse

til Dansk Lokomotivforbunds Medlemmer.

Det meddeles de ærede Medlemmer, at der er aabnet et 1ste Klasses Møbelmagasin, hvor de erhoder 10 pCt. foruden en yderst billig Pris paa alle Møbler. Ratebetaling kan indrømmes.

Ærbødigt

Snedkermester **Anton Dam**,
2 Enghavevej 2 (Hj. af Vesterbrog.)

Samlet Forsikringsbestand
HAFNIA over 275 Mill. Kr.
Samlede Garantimidler
over 75 Mill. Kr.

Vesterbros Vinimport.

Absalonsgade 34. Egen Import af ægte Druvine. Telf. Vester 452 x
Ø1, Spirituosa og Cigarer.

Varene bringes overalt.

PETER NIELSEN.

Blomsterforretningen „Clara“

(Carl Jørgensen)

Vesterbrogade 194. Tlf. Vester 1357 y
anbefaler sit store Udvalg i Blomster
saavel afskaarne som Potteplanter.

Kranse leveres til alle Priser
med friske Blomster.

A/S LOUIS LILLIEQUIST
GARVERI & LÆDER-UDSALG

187, NØRREBROGADE 187.

KØBENHAVN L.

TELF. TAGA 444.

Udgaar 2 Gange maanedlig. Redaktion: Vesterbrogade 98 a², Kjøbenhavn B. Tlf. Vester 2895 v.

Abonnementspris: 2 Kr. 50 Øre aarlig. Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

Announce-Ekspeditioner: { For Kjøbenhavn: C. Hansen, Sommerstedgade 22², Telefon Vester 4011.
For Provinsen: L. Rasmussen, Hans Tausensgade 14, Odense. Telefon 2288.

Damer!

Hattene pyntes gratis.

Vi har nu fremlagt vore Straahatte til Damer og Børn. Billigste Priser paa Pladsen. Kun i Partivarehandelen, Frederiksborggade 1 (lige overfor Rosenborggade.)

Ryg

CREMO

Tobak.

Vesterbro's Skotøjshus

15, Absalonsgade 15,

bør være Deres **FODTØJ**

Leverandør i Forretningen grundlagt 1879.

H. P. HILLEBERG

SKRÆDERFORRETNING

98 FALKONERALLE 98

Garanti for god Pasning og flot Snit
Stort Udvalg i nye og moderne Stoffe
Telf. Nora 1798 x.

Husk

Hørkram- & Detailhandel

Vedbækgade Nr. 10.

Udsalg af Kul, Koks og Brænde.

Altid ekstra gode Kvaliteter

Telf. Taga 922 x.

Vær fornuftig

og køb Deres Møbler

I Møbelfabrikernes Udsalg

Hj. af Nørrebrogade og Ø. Fasanvej
(lige ved Slangertorbanen.)

ENGELSK SPISESTUE

Nørrebro's Vinimport

Nørrebrogade 178.

ROBERT BERTHELSEN

Tlf. Taga 1300

Stort Lager af 1ste Klasses Vine & Spirituosa. - - Billigste Priser.

Emanuel Møller & Co., Vinhandlere,

St. Peterstræde 34 og 36 (ved Vestervold).

T. telefon 4518-2897

Kvaliteten gør Udslaget.

Ved nye Etableringer og eventuelt Skifte af Leverandør vil d'Hr. Købmænd ikke blive skuffede ved at træde i Forretningsforbindelse med os. Som Grund for dette anføres, at vi siden Etableringsaaret 1895 har opnaaet en meget betydelig Omsætning.

Brobergs aarlige Udsalg

begynder 2. Januar.

Udrangerede Gulvtæpper, Gardiner, hvide Varer,
Rester af Haandklædedreil.

Broberg 10 %
Rabat-Kupon.
Dansk Lokomotiv Tidende.

De kan spare mindst 30 %
paa Deres Indkøb

Amagervej 16.

Husk at modtage Rabat-Kuponen.

Café „Yrsa“

Ingerslevsgade 104. Tlf. 10172.

à la Carte Retter.

Udm. Smørrebrød

Krarup Østergaard, forh. Café „Dronninggaard“, St. Kongensg.

Dansk Patent Kontor

Aktieselskab.

Jernbanegade 4, København B.

HERMAN OMØ'S

Bageri og Conditori.

25, Dybbølsgade 25. = Telf. V. 1168 x.

anbefaler sig til d'Hr. Jernbanemænd med 1. Kl.s Varer.

x Bestillinger paa større og mindre Kager til Selskaber modtages.

S. JOHANNESSEN

Største Udvalg. 13, HØJBROPLADS 13. Største Udvalg.

Statskontrolleret Virksomhed.

Tlf. 3349.

Rester udsælges billigt Fredag og Lørdag. Telf. 3684.

Københavns

Telefoner 3067 og 3087.

Kolonial-Forsyning

ved Centralbanegaarden, (forhen Jernbanegade 4)

Et stort Parti amerikanske Havregryn af egen direkte Import er lige hjemkommet

Pr. 1½ Kilo 24 Øre.

Garanteret friske og ekstrafine.

Smuk, lys Eg, komplet, 500 Kroner
Moderne Eg. Spisestue 250

BJELKES ALLE 18 St. o. G.